

La mirada de nina s'apaga rera el maquillatge barat i ombres de vellut, mitjes negres i tenebre insolent, ganyota inquietant de llavis de paper. Ulls parpadejants que divisen el crepuscle acostant-se per entre els llençols desordenats, ulls de mel que no volen ser contemplats. El silenci inunda tot el seu voltant i la Laura enmudeix..les pòlvores daurades rellisquen per la dermis apressgada i els racons del seu cos es preparen per la creuada.

La indecència es camufla en carmí de mercat i demà serà dissabte, o diumenge, o qualsevol dia com qualsevol.

La Laura no sent, ni pensa, ni s'emociona, se sent ínfima per als altres.. només desplega les ales sota les llunes d'escumes blanques, tèrbol somriure on la saliva es vesteix de gal.la. Els balls acompassats de les nits no tenen ànima ni flors en el ventre, Roxana gemega incestuosament amb malícia als ulls, llavis humits de llengües desorbitades que tremolen de luxuria entre la fortor dels nus cossos i la demencial indiferència del sexe indiferent..Mirades que no es creuen ni per un instant rera l'encontre i la desoladora fragilitat de la bellesa inert damunt l'alcova.La penombra ara ja és fosca i acarona la tèbia dermis humida amb mater complaença, els ulls púrpura s'apaguen entre ecos de sospirs.

Laura desa la seva vida en el seu diametral refugi secret. Els raigs de l'alba penetren per les rovellades escletxes dels finestrals inundant l'espai de rutilants claroscurs d'aurora, galtes rosades i frescor de matinada, peus descalços..

Els murmuris del carrer Princesa arriben a la Laura despertant els ulls de nina, algú truca tímidament a la porta atordint el somni i la vida no és pueril. Els ulls s'entrellaçen amb desig sense que Roxana cabalgui poderosa, les pells es busquen i el desconegut és algú per fí, tímides i tristes les pupil.les, catifa d'amargors i tènues les carícies que embolcallen olors suaus e íntims.

En Daniel contempla la Laura com mai havia contemplat ningú. Assegut a la cadira, viatja amb la mirada per tots els racons del

seu cos adormit i lletós. La inacabada novel·la d'en Daniel suggeria un final sorprenent i romàntic, però el hieràtic sospir de la seva xicota lluny de semblar avorrit trastocava el mató de torn i el feia parar boig entre mitjes de seda i lliscants balls de caderes. Era ella.. era la Roxana.. ell l'havia creat inmensa i sensual com diva de cinema negra, oferint tot el clarobscur suggerent e incitant, el misteri que acaba matant d'amor al tipus gris i canalla que l'acompanya. Les velles dames del cinema senpre estaven envoltades de bourbon i bitllets de dòlars- recordava en Daniel mimbant la velocitat mentre relaxava el braç per la finestra.

La Laura ja és lluny del carrer Princesa, era l'inici del viatge, els seu kilòmetre 0, la corva on la carretera perd el sentit i s'endinsa en l'abisme..les llums acrobàtiques dels fanals i les ones trencant-se al pas dels acantilants ofereixen la natura salvatge, les ànsies salvatges com la protagonista de la última novel·la d'en Daniel, personatges amb rostres de paper i llums de neó.

En Daniel somriu lleument contemplant l'horitzó grogenc i quasi fantàstic, els cabells despentinats i l'accelerador a mil per hora de gravetat horitzontal, i com en Bogart hauria dit.. "Sonrie muñeca, esta noche eres mi princesa", el somni avui podia ser real, la seva nina ara era al seu costat, femme fatale d'ulls violeta i rouge matador, ella era meravellosa.. la seva musa, la seva heroïna de mirada despiadada..

-“M'estimes?”- va inquirir de sobte la Laura amb veu trèmola..

-“Coneixes de sobte algú i pots preguntar això com si res?”- va contestar molest en Daniel..

M'estimes? També volia saber la protagonista de la seva última novel·la posant-li veu trista i colpidora, ben pensat els macarres de les seves històries tenien una semblança amb ell mateix, amb les seves copes mig buides mig plenes i aures de frenesí.

L'amour fou troba sentit, el temps s'atura quan les boques es busquen al trenc de l'alba, Bogart oblida la cigarreta i les bones maneres, el rouge crida a matar. Enmig del no res la Laura i en Daniel s'abandonen al desig. La Laura empeny amb força el cos d'en Daniel cap a ella, amb ànsia i feblesa alhora..era moment de mirar-se i acomiadar-se potser, o de continuar mirant-se sense dir res.

De sobte ja no hi va ser, era un instant, era una llum, i el buit havia engullit tot el que ell havia creat.

"M'estimes"? ..en Daniel ja tenia final i la veu trèmola no volia final.

Era moment de marxar ràpidament d'allà, ningú havia vist res, i com a les novel·les, un bon assassí havia de fugir sense deixar rastre. Però una esgarripança va recòrrer tot el seu cos.. en Daniel intentava escrutar la mirada entre els rocs i veure-la per última vegada.. redimida e irreal, desbocada la saliva entre sang i sospirs de llunes blanques, ulls apagats, silenci.

Baixant els rocs escarpats sent la respiració gemegosa vora el seu alhè, les ungles clavades en la epidermis volen fer mal però l'exciten encara més..La Roxana d'ulls violeta s'erigeixen com una Verònica Lake sense vida..epíleg somiat.

-“Perdonám Oh Déu meu, perdonaám!”- va cridar en Daniel sobre el pit gebrat de la Laura.

-“Ets..ets la meva musa, la protagonista de la meva obra, saps?”- parlava gemegant un embojit Daniel.

Dels ulls violeta brotàven càlides llàgrimes, ardents gotes inusitades com aquell bram de mar on en Daniel va escenificar una mort de pel·lícula.

Algú va fer sonar la botzina d'un cotxe des de dalt del passeig. En l'espai desolador, en Daniel s'adona que el somni en blanc i negre havia arribat a la fi.

"M'estimes"? podia semblar carrinclona però a ell li agradava.. només faltava el THE END per tancar el somni, per dormir les passions, la Laura viuria per sempre sentint les ones d'aquell penyassegat.

"Ningú t'estima princesa..això és el millor de tu"..va xiuxiuejar en Daniel encenent un cigar amb la mirada perduda.

Un fort vent es va aixecar fent dispersar els núvols que cobrien el cel. La ventada va anar augmentat fins que va aparèixer un imponent allau que arrasava totes les branques seques del lloc dibuixant uns estranys balls incoherents i onírics, poètics, amb la solitud del lloc bellíssim i decadent.

Algú va fer tornar a sonar la botzina però ara era el del seu descapotable.. la inesperada presència d'algú va fer alçar la vista d'en Daniel amb gest enlluernat davant l'últim capítol que ara ell protagonitzava va sentir una suor freda banyant el seu cos.. no havia estat mai astut, però com en Bogart, sempre havia surtit indemne de les històries truculentes i emportant-se a una rossa platí del braçat.. fins avui.

El seu portàtil caiguè pel abrupte congost fins estimbar-se al mar, i amb ell la creació de la seva vida..l'estrèpit de les ones que esfumaren els secrets d'una sòrdida habitació..aviat arribaria la policia i això no era al guió, mentre l'accelerador del seu descapotable fugia amb un pocapenes del tres al quart.

La mirada de nina s'apagat..Roxana..Laura..Veronica Lake..que més donava.. "M'estimes?" era com una vella cançó del carrer Princesa.. el delinqüent fugí amb el bòlid i el seductor vora l'abisme..

Nosaltres érem el THE END..Què més podia ansiar recordant la mirada violeta?..